

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana - broj trideset i devet

Jeff Pippenger

2026-02-02

Broj trideset devet

Unutarnji omega-završni ispit koji slijedi nakon vanjskoga alfa-temeljnog ispita iz 2024. godine zahtijeva definiciju „riznice” i „hrane” koja se čuva u riznici. Taj je ispit proročki te ima unutarnju i vanjsku liniju istine. Jesu li dragulji ostatak Jamesa Whitea ili su istine Božje Riječi? Oni su oboje.

U 9/11 Božji je narod bio pozvan da pojede knjižicu i vrati se starim Jeremijinim stazama, gdje su tada bili položeni temelji. U 9/11 vidjelo se da je, kada je Ivanu u jedanaestom poglavlju Otkrivenja bilo rečeno da izmjeri, bilo mu rečeno da izmjeri dvije stvari. Bilo mu je rečeno da izmjeri i hram i one koji se u njemu klanjaju. Bilo mu je rečeno da izostavi predvorje tijekom 1.260 godina gaženja Svetišta i vojske od strane pogana. Svetište i vojska jesu hram i oni koji se u njemu klanjaju.

Godine 2023. isti anđeo koji je sišao 11. rujna ponovno je sišao, otpečativši poruku Ponoćnoga vapaja, a zatim 2024. vanjski temeljni ispit o tome uspostavlja li simbol Rima još uvijek viđenje, kao što ga je uspostavljao za milerite.

„Otvoreni prozori” neba označuju dolazak unutarnjeg omega-testa hrama i poziv na „povratak”. Taj test zahtijeva prepoznavanje dvaju simbola. Kada je treći anđeo stigao 1844. godine, a zatim ponovno 11. rujna, Ivanu je rečeno da izmjeri hram i štovatelje u njemu, čime se prepoznaje proročko djelo mjerenja hrama i štovatelja 2023. godine. Malahija postavlja pitanje što je „spremište”, a što je „hrana”. Ta ista pitanja u Millerovu snu bila bi: što je „škrinjica”, a što su „dragulji”.

Millerov san prepoznaje otvorene prozore neba kao mjesto na kojem je Crkva pobjedonosna iz Otkrivenja devetnaest uzdignuta u bijelom platnu da uzjaše bijele konje vojske Gospoda nad vojskama. Otvoreni prozori su mjesto gdje se izlijeva Malahijin blagoslov ili prokletstvo. Millerov otvoreni prozor jest mjesto gdje se uklanja otpad i dragulji skupljaju u kovčežić.

Prvo spominjanje nebeskih ustava nalazi se u priči o Noi, i kada su se ti ustavi otvorili, padala je kiša četrdeset dana i četrdeset noći. Kada su se ustavi otvorili, osam je duša bilo u korablji. Krštenje na Crvenome moru uvelo je četrdeset godina lutanja sve dok nije bio prijeđen Jordan. Kada je Krist poslije bio kršten na tome istom mjestu, bio je odveden u pustinju na četrdeset dana. Kada je uskrsnuo, kako je bilo predodređeno Njegovim krštenjem, poučavao je učenike četrdeset dana prije nego što je uzašao na nebo.

Kada Crkva prijeđe iz Crkve vojujuće u Crkvu slavodobitnu, tridesetogodišnji kralj David vladat će četrdeset godina. Crkva slavodobitna predstavljena je prorokom, svećenikom i kraljem. Prorok

koji je imao trideset godina kada je započeo svoju dvadesetdvogodišnju službu bio je Ezekiel, i započeo je tu službu kada su se nebesa otvorila.

I dogodi se tridesete godine, četvrtoga mjeseca, petoga dana u mjesecu, dok bijah među sužnjima na rijeci Kebaru, da se nebesa otvoriše i vidjeh viđenja Božja. Ezekiel 1,1.

S trideset godina Josip je počeo vladati kao svećenik, i suočio se s istočnim vjetrom islama koji je donio sve veću krizu, dopuštajući Egiptu, zmaju koji leži u moru, da uspostavi jednoga svjetsku vlast. U toj je krizi Josip sabrao hranu u žitnice.

U srpnju 2023. začuo se glas u pustinji, a tada je Lav iz plemena Judina počeo skidati pečate s poruke Ponoćnoga vapaja. Godine 2024. temeljni vanjski alfa-test razdvojio je dvije skupine, a proces skidanja pečata nastavio se. Sada, 2026. godine, stigao je unutarnji omega-test hrama, koji će još jednom razdvojiti dvije skupine.

Sveto tjedan u kojemu je Krist, kao Glasnik Saveza, potvrdio Savez s mnogima jest predvorje i Svetinja. Od 22. listopada 1844. pa sve dok Mihael ne ustane (kao što je učinio na kraju toga svetoga tjedna kada je Stjepan bio kamenovan) jest Svetinja nad svetinjama. Proljetni blagdani ispunili su se u svetome tjednu i predstavljaju alfu blagdana, a jesenski blagdani — trube prvoga dana, Dan pomirenja desetoga dana, a zatim Blagdan sjenica od petnaestoga do dvadeset i drugoga dana — predstavljaju omegu blagdana.

„Na isti način, i praslike koje se odnose na drugi dolazak moraju se ispuniti u vrijeme naznačeno u simboličkoj službi. U Mojsijevu sustavu čišćenje Svetišta, ili veliki Dan pomirenja, zbivalo se desetoga dana sedmoga židovskog mjeseca (Levitski zakonik 16,29–34), kada je veliki svećenik, pošto je izvršio pomirenje za sav Izrael i tako uklonio njihove grijeha iz Svetišta, izlazio i blagoslivljao narod. Tako se vjerovalo da će se Krist, naš veliki Veliki svećenik, pojaviti da očisti zemlju uništenjem grijeha i grešnika te da svoj narod koji Ga očekuje blagoslovi besmrtnošću. Deseti dan sedmoga mjeseca, veliki Dan pomirenja, vrijeme čišćenja Svetišta, koji je godine 1844. pao na dvadeset i drugi listopada, smatran je vremenom Gospodnjeg dolaska. To je bilo u skladu s već iznesenim dokazima da će 2300 dana završiti u jesen, i taj se zaključak činio neodoljivim.“

„U prispodobi iz Mateja 25 razdoblje čekanja i drijemeža slijedi dolazak zaručnika. To je bilo u skladu s upravo iznesenim dokazima, kako iz proročanstva tako i iz predslika. Oni su nosili snažno osvjedočenje o svojoj istinitosti; a ‘ponoćni poklik’ naviještale su tisuće vjernika.“

„Poput plimnog vala pokret je preplavio zemlju. Išao je od grada do grada, od sela do sela, pa i u zabačena seoska mjesta, sve dok Božji narod koji je čekao nije bio potpuno probuđen. Fanatizam je nestajao pred ovom objavom kao rani mraz pred izlazećim suncem. Vjernici su vidjeli kako su njihova sumnja i zbunjenost uklonjene, a nada i hrabrost oživjele su njihova srca. Djelo je bilo slobodno od onih krajnosti koje se uvijek očituju kada postoji ljudsko uzbuđenje bez upravljajućeg utjecaja riječi i Duha Božjega. Po svojem je obilježju bilo slično onim razdobljima poniženja i vraćanja Gospodinu koja su u starom Izraelu slijedila poruke ukora od Njegovih slugu. Nosilo je obilježja koja označavaju Božje djelo u svakom dobu. Bilo je malo ushićene radosti, a mnogo više dubokog preispitivanja srca, ispovijedanja grijeha i

odricanja od svijeta. Priprava za susret s Gospodinom bila je teret duša u tjeskobi. Postojala je ustrajna molitva i bezuvjetno posvećenje Bogu.” Velika borba, 400.

Proljetni blagdani ispunili su se u svetom tjednu, a rana ili alfa kiša tada je bila izlivena na Pedeseticu, čime je predloženo izlivanje kasne kiše u jesenskim blagdanima. Ti proljetni blagdani izloženi su u Levitskom zakoniku 23, redci jedan do dvadeset i dva. Jesenski blagdani nalaze se u redcima 23 do 44. Dvije tisuće i tristo godina dovodi vas do 1844. Dvadeset i dva retka za proljetne blagdane i dvadeset i dva retka za jesenske blagdane. Dva skupa po dvadeset i dva u dvadeset trećem poglavlju.

Blagdan truba bio je upozorenje da će sud nastupiti za deset dana, a Blagdan sjenica bio je slavlje radosti zbog grijeha koji su bili oprosteni na Dan pomirenja. Subota i osmi dan nakon blagdana predstavljaju tisućugodišnji subotnji počinak zemlje.

Ali, ljubljani, ne budite neupućeni u pogledu ovoga jednoga: jedan je dan kod Gospodina kao tisuću godina, i tisuću godina kao jedan dan. 2 Petrova 3,8.

Prvi anđeo objavio je otvaranje suda, i na toj proročkoj razini 1798., koja je bila Danielovo „vrijeme svršetka“, ispunjenje je blagdana truba; no 11. kolovoza 1840. nezapečaćena poruka prvoga anđela iz 1798. bila je osnažena ispunjenjem proročanstva o drugom jaohu. Islam je dio upozorenja blagdana truba, koje najavljuje približavanje dana suda.

Za one koji su voljni vidjeti, jesenski blagdani truba i sjenica predstavljaju alfa i omega blagdane, s osudom u sredini. Nije slučajno što su ti blagdani navedeni u Levitskom zakoniku dvadeset i tri. Dvadeset i tri simbol je pomirenja. Nije slučajno ni to što je prvi blagdan prvoga dana sedmoga mjeseca i što posljednji blagdan završava dvadeset i drugoga dana. Blagdan truba prvo je slovo hebrejskoga alfabeta, Dan pomirenja srednje je slovo, a blagdan sjenica dvadeset i drugo slovo hebrejskoga alfabeta.

Dvadeset treće poglavlje, redci 23 do 44 Levitskog zakonika obuhvaćaju dvadeset i dva retka postavljena unutar „okvira istine”. Deseti dan u sredini označava kušnju, jer je deset simbol kušnje, a Dan pomirenja mjesto je na kojemu se pobuna izgubljenih bilježi i razrješava, a ta je pobuna predstavljena trinaestim slovom hebrejskog alfabeta. Središnje slovo hebrejske riječi za istinu jest trinaesto, i ono se podudara s desetim danom sedmoga mjeseca, te kao putokaz posjeduje proročke attribute hebrejskog alfabeta i određenoga dana. Deset plus trinaest jest dvadeset i tri. Sedamdeset je zbroj 10 puta 7, a deseti dan sedmoga mjeseca također odgovara broju sedamdeset, koji je simbol završetka vremena milosti.

Tada mu pristupi Petar i reče: Gospodine, koliko puta da oprostim svomu bratu kad se ogriješi o me? Do sedam puta? Isus mu reče: Ne kažem ti: do sedam puta, nego: do sedamdeset puta sedam. Matej 18,21.22.

Četiristo devedeset godina bilo je određeno za drevni Izrael. Te su godine bile odijeljene od dvije tisuće i tristo godina i prikazane kao sedamdeset tjedana, tako da je Isus utvrdio da je granica vremena milosti četiristo devedeset godina, što je u Danielu devet prikazano kao „sedamdeset” tjedana.

Sedamdeset je tjedana određeno za tvoj narod i za tvoj sveti grad: da se dovrši prijestup, i da nestane grijeha, i da se izvrši pomirenje za bezakonje, i da se uvede vječna pravednost, i da se zapečate viđenje i proroštvo, i da se pomaže Presveti. Daniel 9:24.

Hebrejska riječ prevedena kao „odrezano” u Starom se zavjetu pojavljuje samo u ovome retku, a znači „određeno” ili „propisano”. Ona se razlikuje od riječi koja se uobičajeno rabi i prevodi kao „odrezano”, a temelji se na tome što je Abram rasjekao prinose u prvom koraku Saveza u Postanku petnaest. Bilo je „određeno” i „propisano” da će Izrael imati četiri stotine i devedeset godina vremena kušnje, a potom će biti odsječen kao Božji saveznički narod. Dva različita „odrezivanja”: jedno koje predstavlja to razdoblje kao vrijeme kušnje, „odrezano” od većega broja brojem sedamdeset, i kada Joelovo „novo vino” bude „odrezano” od njihovih usta, vrijeme kušnje završava. Sedamdeset predstavlja završetak vremena kušnje.

Jesenji blagdani posjeduju tri koraka hebrejske riječi „istina”. Jesenji blagdani započinju u Levitskom zakoniku 23:23, središnji putokaz Dana pomirenja jest deseti dan i trinaesto slovo, što odgovara broju 23, a blagdan Sjenica završava dvadeset drugoga dana, a potom slijedi veliki subotni dan nakon blagdana, te odlomak završava u 23:44.

Levitski zakonik označava levitsko svećenstvo. Proljetni blagdani prikazani su u 23:1–22, a zatim su jesenski blagdani prikazani u 23:23–44. Proljetni blagdani prikazani su u dvadeset i dva retka, a hebrejska abeceda ima dvadeset i dva slova. I jesenski su blagdani izloženi u dvadeset i dva retka. Blagdan truba navješćuje približavanje suda na Dan pomirenja. Zatim Blagdan sjenica traje sedam dana i završava dvadeset i drugoga dana sedmoga mjeseca. Prvi od tih sedam dana bio je obredna subota, kao i osmi dan, koji je bio dan nakon sedmodnevnoga blagdana. Prvi i osmi dan čine osmi dan simbolom osmoga koji je od sedam.

Govori sinovima Izraelovim i reci: Petnaestoga dana ovoga sedmoga mjeseca neka bude blagdan sjenica sedam dana Gospodu. Prvoga dana neka bude sveti sabor; nikakva ropskoga posla ne radite. Sedam dana prinosite ognjenu žrtvu Gospodu; osmoga dana neka vam bude sveti sabor, i prinesite ognjenu žrtvu Gospodu; to je svečani skup; nikakva ropskoga posla ne radite u njemu. ... Također, petnaestoga dana sedmoga mjeseca, kad skupite plodove zemlje, svetkujte blagdan Gospodu sedam dana: prvoga dana neka bude subotni počinak, i osmoga dana neka bude subotni počinak. Levitski zakonik 23:34–36, 39.

Obredna subota osmoga dana predstavlja subotu tisućljeća, koja slijedi nakon blagdana Sjenica. Četrdesetogodišnje lutanje staroga Izraela pustinjom obilježava se boravkom u sjenicama tijekom dana blagdana Sjenica, a ono predstavlja ne samo izlivanje kasne kiše, nego i vrijeme Jakovljeve nevolje, kada su anđeli odveli Božje vjerne u bregove i gore radi zaštite.

„U vrijeme nevolje svi smo pobjegli iz gradova i sela, ali su nas opaki progonili te su ulazili u kuće svetih s mačem. Podizali su mač da nas ubiju, ali se on lomio i padao nemoćan kao slamka. Tada smo svi dan i noć vapili za izbavljenjem, i vapaj je uzašao pred Boga. Sunce je izišlo, a mjesec je stao. Potoci su prestali teći. Digli su se tamni, teški oblaci i sudarali se jedni s drugima. Ali bilo je jedno vedro mjesto postojane slave, odakle je došao glas Božji kao šum mnogih voda, koji je potresao nebesa i zemlju. Nebo se otvaralo i zatvaralo te je bilo u

previranju. Gore su se tresle kao trska na vjetru i izbacivale naokolo razrovane stijene. More je ključalo kao lonac i izbacivalo kamenje na kopno. I dok je Bog objavljivao dan i čas Isusova dolaska te predavao vječni savez svome narodu, izgovorio je jednu rečenicu, a zatim zastao, dok su riječi odjekivale zemljom. Izrael Božji stajao je očiju uprtih prema gore, slušajući riječi kako izlaze iz usta Jehove i odjekuju zemljom poput udara najglasnije grmljavine. Bilo je strašno svečano. Na kraju svake rečenice sveti su klicali: Slava! Aleluja! Njihova su lica bila obasjana slavom Božjom; i sjali su od slave kao što je sjalo Mojsijevo lice kad je sišao sa Sinaja. Opaki ih nisu mogli gledati zbog slave. A kada je izrečen beskrajn blagoslov nad onima koji su čistili Boga držeći njegovu subotu svetom, zaorio se silan pobjednički poklik nad Zvijeri i nad njezinim Kipom.“

„Tada je započeo jubilej, kada je zemlja trebala počiniti.“ Review and Herald, 21. srpnja 1851.

Isus se vraća i zemlja počiva tisuću godina, kao što su to predočavali sedma godina subotnjega počinka zemlje i jubilej. U trećem retku Levitskog zakonika dvadeset i trećega poglavlja subota sedmoga dana za čovjeka označena je kao uvod u poglavlje koje završava osmim, to jest od sedam, i predstavlja sedmogodišnju subotu počinka za zemlju.

I Gospodin progovori Mojsiju govoreći: Govori sinovima Izraelovim i reci im: Što se tiče blagdana Gospodnjih, koje ćete proglašavati svetim sazivima, to su moji blagdani. Šest dana neka se radi; ali sedmi je dan subota počinka, sveti saziv; nikakva posla ne činite u njemu: to je subota Gospodnja u svim vašim prebivalištima. Levitski zakonik 23:1–3.

Alfa dvadeset i trećeg poglavlja jest subota sedmoga dana, a omega poglavlja jest tisuću godina u kojima je zemlja pusta, što je bilo predodređeno subotom sedme godine za zemlju i jubilejem. Alfa poglavlja jesu proljetni blagdani koji počinju subotom sedmoga dana i završavaju u dvadeset i drugom retku; dok omega poglavlja završava dvadeset i drugoga dana sedmoga mjeseca, nakon čega slijedi obredna subota osmoga dana, koja predstavlja subotu sedme godine za zemlju.

Stihovi od jedan do dvadeset i dva predstavljaju Kristovo djelo kao nebeskoga Velikog Svećenika u svetome mjestu; stihovi od dvadeset i tri do četrdeset i četiri predstavljaju Njegovo djelo u Svetinji nad svetinjama. Levitski zakonik simbol je svećenikâ i predstavlja Kristovu velikosvećeničku službu. Alfa-sabata sedmoga dana seže unatrag do stvaranja, a omega-sabata sedme godine seže do Zemlje obnovljene. Dvadeset i treće poglavlje Levitskoga zakonika povijesno obuhvaća razdoblje od stvaranja do ponovnoga stvaranja.

Radost ili sramota proročanske poruke simbol su onih koji imaju poruku Ponoćnoga pokliča ili njezinu krivotvorinu. Sve dok se ta istina ne uzme u obzir u narativu, propušta se pitanje koje proizvodi sramotu. Oni koji posjeduju pravo ulje, neće propustiti ovu točku. Radost je prikazana onima čiji su grijesi uklonjeni, a oni su predstavljeni onima koji slave Blagdan sjenica.

I Riječ tijelom postade i nastani se među nama, (i vidjesmo slavu njegovu, slavu kao Jedinorođenca od Oca,) pun milosti i istine. Ivan 1,14.

Grčka riječ prevedena kao „prebivao“ znači „nastaniti se u šatoru“. Isus je postao tijelom i nastanio se među nama kao u šatoru. Uzeo je našu ljudsku narav, naš šator, našu sjenicu, našu kolibu, naše

tijelo. Petar je to rekao ovako:

Da, držim prikladnim, dokle god sam u ovom šatoru, buditi vas opominjanjem; znajući da ću uskoro odložiti ovaj svoj šator, kao što mi je i naš Gospodin Isus Krist obznanio. 2 Petrova 1:13, 14.

Pavao je to rekao ovako:

Jer znamo da, ako se razori naš zemaljski dom, ovaj šator, imamo građevinu od Boga, kuću nerukotvorenu, vječnu na nebesima. Jer u ovome uzdišemo, čeznući da se obučemo u svoj nebeski dom; ako se doista, odjeveni, ne nađemo goli. Jer mi koji smo u ovome šatoru uzdišemo, opterećeni: ne zato što bismo htjeli biti svučeni, nego zaodjenuti se, da smrtno bude progutano životom. 2 Korinćanima 5:1–4.

Blagdan sjenica simbol je zapečaćenja stotinu četrdeset i četiri tisuće, koje se ostvaruje kada se otvore nebeski prozori. Kada grijesi stotinu četrdeset i četiri tisuće budu uklonjeni, Duh Sveti bit će izliven bez mjere na crkvu pobjednicu. Sud je dovršen za stotinu četrdeset i četiri tisuće, i oni koji su zapečaćeni izlaze da objave glasni poklič trećega anđela pod silom Duha Svetoga, kako je prikazano Blagdanom sjenica.

Naše je tijelo hram i šator, koji je prebivalište. Oni koji su se okupljali u Jeruzalemu da slave blagdan sjenica, slavili su to što su njihovi grijesi bili izbrisani. Mojsije je bio upotrijebljen da podigne prebivalište u pustinji, a blagdan sjenica na kraju slavio se prebivanjem u sjenicama u pustinji, jer Isus uvijek prikazuje svršetak početkom.

Stoga, sveta braćo, dionici nebeskoga poziva, promotrite Apostola i Velikoga svećenika našega ispovijedanja, Krista Isusa, koji bijaše vjeran Onomu koji ga je postavio, kao što i Mojsije bijaše vjeran u svemu domu njegovu. Jer ovaj se smatrao dostojnim veće slave od Mojsija, budući da veću čast od doma ima onaj koji ga je sagradio. Jer svaki dom gradi netko; ali Onaj koji je sve sagradio jest Bog. I Mojsije doista bijaše vjeran u svemu domu njegovu kao sluga, za svjedočanstvo o onome što je imalo biti poslije naviješteno; ali Krist kao Sin nad svojim domom; a njegov smo dom mi, ako do kraja čvrsto održimo pouzdanje i hvalu nade. Hebrejima 3:1–6.

Mojsije bijaše vjerni sluga kojim se Bog poslužio da podigne šatorski hram, ali Krist kao Veliki svećenik i Apostol ima veću čast nego sluga Mojsije. Svaka kuća, od Mojsijeva šatorskog hrama, preko Salomonova hrama, do Herodova hrama preuređivanoga četrdeset i šest godina, ljudskog hrama sa svojih 46 kromosoma i milleritskoga hrama od 1798. do 1844., sve je to sagradio Bog. U proročkoj liniji raznih očitovanja hramova, koja bi započela u Edenskom vrtu, zatim nakon grijeha na vratima Vrta, potom nakon potopa kod žrtvenika pa sve do Mojsija, tri su glavne oznake: Mojsije, Krist i sto četrdeset i četiri tisuće.

Mojsije i Krist predstavljaju alfu i omegu drevnoga Izraela, a zajedno predstavljaju spoj čovječstva i božanstva, što je također predstavljeno sa sto četrdeset i četiri tisuće. Pri dolasku trećega anđela, u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, Ivanu je rečeno da izmjeri hram, a pri dolasku toga istoga anđela na 11. rujna Ivanu je ponovno rečeno da izmjeri hram. U oba slučaja rečeno mu je da

izostavi predvorje od 1.260 dana. Godine 2023. isti je anđeo došao, i Božji je narod sada pozvan izmjeriti hram. Tih 1.260 dana, ili tri i pol dana, završili su 2023., i od te točke pa sve do neposredno prije zakona o nedjelji hram treba biti podignut. Godina 2024. označila je polaganje temelja, i u njoj se očitovala pobuna kao skupina koja je „prezirala dan malih početaka“, prosvjedujući protiv Millerova prepoznavanja simbola koji uspostavlja viđenje.

I riječ Gospodnja dođe mi govoreći: Ruke su Zerubabelove utemeljile ovaj Dom; njegove će ga ruke i dovršiti; i spoznat ćeš da me Gospod nad vojskama poslao k vama. Jer tko je prezreo dan malih početaka? Jer oni će se radovati i vidjet će visak u ruci Zerubabelovoj s onih sedam; to su oči Gospodnje, koje tumače amo-tamo po svojoj zemlji. Zaharija 4,8–10.

Odbaciti Millerovo poistovjećivanje da je Rim taj koji uspostavlja viđenje znači odbaciti temelje, i to je „prezirati dan malih početaka“. Milleritski pokret bio je alfa-pokret prvoga i drugoga anđela, a pokret sto četrdeset i četiri tisuće jest omega-pokret trećega anđela. On je dvadeset i dva puta snažniji od alfe. U tom proročkom smislu temelji Milleritskoga pokreta jesu „dan malih početaka“. Prezirati bilo koju temeljnu istinu predočenu na Habakukovim dvjema pločama znači umrijeti, jer je viđenje koje je uspostavljeno u četrnaestom retku jedanaestoga poglavlja Daniela isto ono viđenje koje je prepoznao Salomon.

Gdje nema viđenja, narod propada; a tko drži zakon, blago njemu. Izreke 29,18.

Vizija završnoga kamena čudesna je, jer pokazuje da je temeljni ugaoni kamen ujedno i završni kamen, ali s dvadeset i dva puta većom snagom. Alfa temeljna kušnja 2024. godine bila je vanjska intelektualna poruka pečačenja, a omega hramska kušnja 2026. godine jest unutarnja duhovna poruka pečačenja. Jedna prepoznaje sliku i žig zvijeri, a druga sliku i žig Boga. Ta omega unutarnja kušnja predstavljena je s dva simbola iz Millerova sna koja se moraju definirati u kontekstu događaja posljednjih dana. Što je žitnica? i što je hrana?

Nastavit ćemo s ovim stvarima u sljedećem članku.

Židovski brak u Isusovo vrijeme odvijao se u tri glavne faze, često raspoređene kroz mjesec ili godinu dana. Prvi je korak bio pravno sklapanje braka, nazvano zaruke, pri čemu je brak pravno uspostavljen, ali su zaručnica i zaručnik ostajali odvojeni, dok se zaručnik vraćao u kuću svoga oca da pripravi mjesto za svoju zaručnicu. Zato se Marija, Josipova žena, nazivala njegovom ženom i prije nego što su počeli živjeti zajedno. Nevjera u tom razdoblju smatrala se preljubom.

Razdoblje čekanja bilo je neizvjesno i moglo je trajati danima, tjednima ili mjesecima. Ta je neizvjesnost bitan element prispodobe. Otac je mogao čekati i do godinu dana kako bi potvrdio djevičanstvo zaručnice. Zaručnik nije objavljivao točan dan ni sat svojega povratka, jer je odluka o tome kada će se vratiti pripadala njegovu ocu, tako da je zaručnica znala da vjenčanje dolazi — ali ne i kada. Ta je neizvjesnost bila namjerna, i dok god otac ne bi zapovjedio zaručniku da pođe i uzme svoju zaručnicu, sve što je bilo uključeno ostajalo je odgođeno.

Kada bi otac rekao: „Idi i dovedi svoju zaručnicu“, zaručnik bi dolazio noću, s prijateljima, vičući i trubeći u trubu. To se uvijek događalo noću kako bi se izbjeglo putovanje na velike udaljenosti po dnevnoj vrućini, koja može biti iscrpljujuća u zemlji Izraelovoj. Baklje i ulje bili su potrebni, jer

nije bilo ulične rasvjete, a povorka je mogla trajati satima. Stvarni obredni izraz u drevnim hebrejskim ženidbama, koji se proglašavao tijekom povorki, glasio je: „Evo zaručnik dolazi!”

Djevice (pratiteljice nevjeste) u prisposobi nisu bile nasumične žene; bile su nevjestine pratilje, čekale su s njom, očekivalo se da će se pridružiti svadbenoj povorci te su bile odgovorne biti spremne u svaki čas i nositi vlastito ulje kako bi osvijetlile put do zaručnikove kuće. Baklje su brzo izgarale, stoga je bilo nužno ponijeti dodatno ulje, za slučaj duga puta. Nije bilo zajedničkog dijeljenja ulja.

Odgoda je u drevnoj povorci i ženidbi bila uobičajena i kulturološki nije predstavljala problem. Očekivalo se da će doći do odgoda, a usnuti je bilo normalno. Razlika nije u spavanju, nego u pripravi, a ne u budnosti. Lude djevice nisu planirale odgodu kao što su to učinile mudre. Svatko bi spavao, jer razdoblje od zakonskih zaruka do sklapanja braka može potrajati godinu dana.

Kad je povorka stigla do zaručnikove kuće, svadbena gozba je započela, a vrata su bila zauvijek zatvorena te zakašnjeli pridošlice nisu bili pušteni unutra. To nije bila okrutnost — bio je to običaj, jer je svatko tko bi kasnije pokucao nakon što su vrata bila zatvorena značio da nije bio dio povorke.

Isus nije izmišljao slike, niti je dao ikakvo objašnjenje ove prisposobe, kao što je često činio. Nije trebao dati objašnjenje, jer je sve te kulturne pojedinosti Njegova publika potpuno razumjela. Isus je ukazivao na doslovan istočnjački brak, a ne na apstrakciju.

Pojedinosti su u potpunosti potvrđene hebrejskim svjedočanstvom, kao i povjesničarima rimskog i grčkog razdoblja.

Mišna (2. stoljeće po Kr., ali čuva običaje iz razdoblja Hrama prije 70. godine po Kr.)

Talmud (kasnija kompilacija, ali citira raniju praksu)

Josip Flavije (židovski povjesničar iz 1. stoljeća)

Rabinska svadbena liturgija i pravne rasprave

Grčko-rimski promatrači Judeje

Josip Flavije ne donosi uredan „priručnik za vjenčanje“, ali pravni i kulturni detalji koje podrazumijeva točno se podudaraju s opisima u Mišni/Talmudu. Mišna je ključni izvor.

Prisposoba je tako snažno odjeknula u ušima židovskog slušatelja 1. stoljeća, jer u Mateju 25 ništa nije trebalo objašnjavati. Dolazak u ponoć bio je uobičajen, svjetiljke i ulje bile su očite potreštine, a kašnjenje između zakonskih zaruka i ponoćne povorke bilo je očekivano, i zatvorena vrata bila su uobičajen postupak! Djevice koje su bile isključene bile su osramočene, a za židovsko slušateljstvo Isusova doba sramota ludih djevica bila je posve zaslužena. Budući da su potpuno poznavali obred, Isusovi slušatelji ne bi imali nikakva suosjećanja prema ludim djevicama, jer je svatko znao da je pripravnost apsolutna odgovornost svake djevice koja je bila pozvana sudjelovati u povorci. Te su istine židovskom slušateljstvu bile toliko očite da Isus nikada nije trebao dati nikakvo objašnjenje prisposobe.

